

גם את העולם נתן בליבם

ראיתי את הענין אשר נתן אלהים לבני האדם לענות בו: את הכל עשה יפה בעתו גם את העולם נתן בלבם מבלי אשר לא ימצא האדם את המעשה אשר עשה האלהים מראש ועד סוף: (קהלת ג י"א).¹
 ידעתי כי אין טוב בם כי אם לשמוח ולעשות טוב בחייו: וגם כל האדם שיאכל ושתה וראה טוב בכל עמלו מתת אלהים היא: (שם יב"ג).²

קהלת רבה פרשה ג פסוק יא

"את הכל עשה יפה בעתו" - רבי ברכיה אמר רבי אבהו בשם רבי אלעזר: מחלוקת שהיתה בין רחבעם וירבעם, בין דוד ושבע בן בכרי ראוייה היתה להיות. אלא אמר הקב"ה: עדיין לא נבנה בית המקדש ואני מכניס מחלוקת במלכות בית דוד? אלא יבנה בית המקדש ואחר כך מה דיהא בסופו יהא (רבי אומר אפילו לדבר עבירה "יפה בעתו").³

ר' בנימין בשם רבי לוי אמר: "גם את העולם נתן בלבם" - אהבת עולם נתן בלבם.⁴ אמר רבי יונתן: פחדתו של מלאך המות נתן בלבם.⁵

נחמיה בריה דר' שמואל בר נחמן אמר: והנה טוב מאד - והנה טוב, זה אדם, והנה טוב - זה יצר טוב, מאד - זה יצר הרע. וכי יצר הרע טוב מאד? אלא ללמדך שאילולי יצר הרע לא בנה אדם בית ולא נשא אשה ולא הוליד בנים, שכן שלמה אומר: "כי היא קנאת איש מרעהו" (קהלת ד ד).⁶

¹ לאחר שסיים את 'פיוט העתים': "לכל זמן ועת לכל חפץ תחת השמים: עת ללדת ועת למות ... עת לאהב ועת לשנא עת מלחמה ועת שלום", עובר קהלת לאחד הקטעים הפילוסופיים שבמגילה, לא לפני שהוא 'מגניב' לפני כן עוד פסוק פסימי: "מה יתרון העושה באשר הוא עמל". קהלת הוא כידוע ספר עם רוח פסימית למדי: "הבל הבלים, הכל הבל" (א ב), "יוסיף דעת יוסיף מכאוב" (א יח), "מה יתרון העושה באשר הוא עמל" (ג ט), "מקרה בני האדם ומקרה הבהמה ומקרה אחד להם" (ג יט), "כי מה יותר לחכם מן הכסיל" (ו ח), "על כן מלא לב בני האדם בהם לעשות רע" (ח יא), "מקרה אחד לצדיק ולרשע" (ט ב), "כי אין מעשה וחשבון ודעת וחכמה בשאל אשר אתה הולך שמה" (ט י) ועוד. אם נאמץ את דרשת ר' יונתן בשיר השירים רבה א י: "שיר השירים כתב תחילה ואח"כ משלי ואח"כ קהלת ... כשאדם נער אומר דברי זמר, הגדיל אומר דברי משלות, הזקין אומר דברי הבלים", הרי לנו העולם מנקודת מבטו של אדם זקן ופסימי שראה הרבה בחייו ושום דבר 'לא קנה אותו'. אך בין ההבלים והפסימיות, יש כמה פסוקים אופטימיים בקהלת ויש גם פסוקים פילוסופיים לא מעטים וזה אחד מהם.

² קהלת לא משאיר לנו רגע לנוח או 'לקחת אוויר' ומיד ממשיך במסקנה שלו, שאם כך הוא העולם וזה מקומו של האדם בעולם, אין לאדם אלא לשמוח ולעשות טוב (נראה שאין הכוונה לטוב מוסרי כאן, אלא להנאות החיים) ולדעת שגם זה בעצם מתת אלוהים. אבל אנחנו רוצים לחזור לפסוקים לעיל, בפרט למילים שבפסוק יא: "גם את העולם נתן בלבם מבלי אשר לא ימצא האדם את המעשה אשר עשה האלהים".

³ מוטיב מקדים למוטיב שבחרנו לדון בו בכותרת הדף, הוא המוטיב: 'את הכל עשה יפה בעיתו', שראוי אולי לדף בפני עצמו. ראה דרשות קודמות בקהלת שם על מוטיב זה, כגון: "בעונתו נברא העולם, לא היה ראוי להיבראות קודם לכן אלא לשעתו נברא", או: "היה ראוי אברהם להיבראות קודם אדם הראשון, אלא אמר הקב"ה: ... הריני בורא אדם ואם יקלקל זה יבוא אברהם אחריו ויתקן", או: "ראויים היו ישראל בשעה שיצאו ממצרים שתינתן להם תורה, אלא אמר הקב"ה: עדיין לא בא זיוון של בני משעבוד טיט ולבנים", ועוד. והרי זה דבר ראשון שנתן אלהים לבני האדם לענות בו ולהתבונן: האמנם הכל נעשה יפה בעיתו? מה הועילה דחיית המחלוקת בין יהודה וישראל לאחר בניין בית המקדש? למה צריך היה אדם הראשון לקלקל? האמנם עת לכל לפי המידה הראויה או שמא עת לכל באופן שרירותי? ואנו נמשיך במוטיב שבחרנו לדון בו הפעם: גם את העולם נתן בליבם.

⁴ אהבת העולם. שבני האדם אוהבים את העולם הזה שבו הם חיים. כחלק מבריאת העולם נטע הקב"ה בבני האדם את אהבת העולם הזה!

⁵ ראה הנוסח במדרש תהלים (שוחר טוב; בובר) מזמור ט: "אמר ר' יונתן: פסידתו של מלאך המות נתן בלבם". שתי הגרסאות מעניינות, אך השאלה היא אם הפחד המתמיד מהפסדו הקרוב של המוות הוא גורם משתק או דווקא מעורר לעשייה? נראה שהכוונה כאן יותר לשני. ויש גם שיטה שלישית של העלמת יום המיתה שמחייבת את האדם לעשות תשובה כל יום, כמאמר חז"ל באבות דרבי נתן נוסח ב פרק כט, שנביא להלן, שמבוסס גם הוא על פסוק מקהלת: "בכל עת יהיו בגדיך לבנים".

⁶ ראה קהלת ד ד: "וְרָאִיתִי אֲנִי אֶת כָּל עֵמֶל וְאֶת כָּל כְּשָׁרוֹן הַמַּעֲשֶׂה כִּי הִיא קִנְיָת אִישׁ מִרְעֵהוּ גַם זֶה הִבֵּל וְרַעוּת רֹחַ". קנאת איש מרעהו היא עוד "הבל" של קהלת, או בניית העולם? עכ"פ, זה המוטיב שייצר הרע והקנאה גורמים לאדם ליצור ולבנות ולפתח את העולם. נראה שהבכורה של מוטיב שייכת למדרש בראשית רבה פרשה ט על הפסוק: "וירא אלהים את כל אשר עשה והנה טוב מאד". ושם טוב מאד הוא גם מדת הייסורים, גיהנום, מלאך המוות, פורענות ושאר 'מרעין בישין' שצריכים להביא את האדם לפחד (כדרשת ר' בנימין לעיל), או דווקא לפעולה ועשייה, כדרשת ר' נחמיה ואחרים שנראה להלן.

ר' ברכיה ורבי אבהו בשם ר' יונתן אמר: "גם את העולם נתן בלבם" - אהבת עולם נתן בלבם, אהבת תינוקות נתן בלבם.⁷ משל למה הדבר דומה? למלך שהיו לו שני בנים: אחד גדול ואחד קטן. הגדול מכבד והקטן מטנף.⁸ אעפ"כ הוא אוהב את הקטן יותר מן הגדול.⁹ א"ר אחווה בריה דר' זירא: קעלם - הועלם מהם שם המפורש. משל למלך שעשה סעודה, זימן אורחים. משאכלו ושתו אמרו לו: תן לנו חרבות ורמחים ונשחק בהם. נתן להם שבישתא דהדס והיכו אלו את אלו ופצעו אלו את אלו.¹⁰ אמר המלך: ומה אני נתתי לכם שבישותה של הדס כך עשיתם, אילו נתתי לכם חרבות ורמחים על אחת כמה וכמה! כך אמר הקב"ה ומה אם שעה שהעלמתי מהם שם המפורש הם הורגים בכינוי אלו נתתי וגיליתי להם שם המפורש על אחת כמה וכמה...¹¹

מדרש תנחומא (בובר) פרשת קדושים סימן ח

"כי תבואו אל הארץ ונטעתם" - אמר להם הקב"ה לישראל: אעפ"י שתמצאו אותה מליאה כל טוב, לא תאמרו נשב ולא נטע, אלא הוּו זהירין בנטיעות, שנאמר: "ונטעתם כל עץ מאכל". כשם שנכנסתם ומצאתם נטיעות שנטעו אחרים, אף אתם נטעו לבניכם. שלא יאמר אדם: אני זקן ולמחר אני מת, ולמה אני יגע בשביל אחרים? אמר שלמה: "את הכל עשה יפה בעתו גם את העולם נתן בלבם" (קהלת ג יא). קעלם כתיב, למה? אילולי שהעלים הקב"ה מבני אדם יום המיתה, לא היה אדם לא בונה, ולא נוטע; שהיה אומר למחר אני מת, למה אני עומד ליגע בשביל אחרים? לפיכך העלים הקב"ה לבנות בני אדם מן המיתה, שיהא אדם בונה ונוטע. זכה - יהיה לו, לא זכה - לא אחרים.¹²

מדרש תהלים (שחר טוב, בובר) מזמור ט

"גם את העולם נתן בליבם". העלם כתיב חסר ו' - העלים הקב"ה מבריותיו יום המות ויום הדין. אמר דוד: ריבונו של עולם, על שהעלמת אותו ממני, אני אומר שירה: "למנצח על עלמות לבן" - על העלמת שנת יום המיתה ויום הדין.¹³

⁷ "העולם" כתוב בפסוק בכתיב חסר: קעלם, וזה בסיס למספר דרשות שנראה להלן. כאן הדרשה היא על "קעלם" - תינוקות.

⁸ הגדול שומר על סדר וניקיון בבית ועוזר לכבד את הבית, והקטן, התינוק כל הזמן מלכלך ומבלגן.

⁹ ראה מקבילה ב מדרש תהלים (שחר טוב; בובר) מזמור ט: "למנצח על מות לבן. זהו שאמר הכתוב: את הכל עשה יפה בעתו גם את העולם נתן בלבם (קהלת ג יא) - ר' ברכיה בשם ר' יונתן אמר: אל תקרי העולם אלא קעלם, אהבת עוללים נתן בלבם של אבותיהם. משל למלך שהיו לו שני בנים, אחד גדול ואחד קטן, הגדול מכובד, והקטן מטונף, ואף על פי כן אוהב את הקטן יותר מן הגדול". מעניין שמוזכר "אבותיהם" ולא "אמותיהם". וע"פ, הילדים הגדולים בוודאי לא יסכימו.

¹⁰ ראה שבשבת (ענף) של הדס במדרש בראשית רבה נט ה על ר' שמואל בר יצחק שהיה רוקד עם שבשבת של הדס לפני הכלה.

¹¹ בקטע שהשמטנו מאריך המדרש בסיפורים על אנשים שידעו את השם המפורש והשתמשו בו באופן הרסני וכן על אנשים שנמנעו מלמסור אותו לבלתי ראויים. סוף דבר, שהשם המפורש נעלם וזהו "העולם" שכתוב בכתיב חסר - שנעלם. ראה שם בסוף המדרש: "בראשונה היו מוסרין אותו לכל אדם, וכשרבו הפושעים התקינו שלא יהו מוסרין אותו אלא לצנועים שבכהונה. והצנועין שבכהונה היו מבליעין אותו בתוך נעימת הכהנים. א"ר טרפון: פעם אחת עליתי עם שמשון אחי אמא על הדוכן והייתי אזני כלפי כהן גדול והבליעו בתוך נעימת הכהנים. וא"ר טרפון: פעם אחת שמעתי ונפילתי על פני. הקרובים שכשהם שומעין אותו נופלים על פניהם ואומרים: ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד. אלו ואלו לא היו זזין משם עד שעה שנתעלם מהם, שנאמר (שמות ג') זה שמי לעולם - לעלם כתיב. וכל כך למה? מבלי אשר לא ימצא האדם את המעשה אשר עשה האלהים מראש ועד סוף". ראה עוד רש"י מסכת סוכה דף מה עמוד א, ד"ה: אני והו'.

¹² וההמשך שם בסיפור על אדרינוס המלך שהיה עובר למלחמה ומצא זקן אחד שהיה נוטע נטיעות של תאנים ושאל אותו למה הוא טורח ומתייגע לאחרים ותשובתו של הזקן: "הריני נוטע, אם אזכה אוכל מפירות נטיעתי, ואם לאו יאכלו בני". ראה דברינו [ב](#) [תבואו אל הארץ ונטעתם](#) בפרשת קדושים, שם הבאנו את הסיפור על אדריאנוס, הזקן והתאנים במלואו (מתוך מדרש ויקרא רבה). מדרש זה וכן מדרשים רבים אחרים מפתחים את המוטיב שכבר ראינו בקצרה במדרש קהלת רבה לעיל שהעלמת יום המיתה, נתפסת כדבר חיובי ומעורר לעשייה. סופו של הזקן בסיפור שם, אגב, הוא שהוא עצמו זכה לאכול מפירות העץ שנטע! העלמת ימינו בעולם, אפשר לומר תעלומת מציאותנו בעולם הזה, מנין באנו ולאן אנו הולכים ואימתי, מביאה באופן פרדוכסלי-מה, דווקא לעשייה, בנייה ונטיעה. אולי גם לחקר תעלומת העולם.

¹³ תעלומת יום המוות לא רק מביאה לעשייה ולתיקון העולם (העולם), אלא גם לאמירת שירה לפני הקב"ה. בכך שונים מדרשים אלה באופן ברור ממדרש כגון זו שבאבות דרבי נתן נוסח ב פרק כט (שהזכרנו לעיל בקצרה): "ושוב יום אחד לפני מיתתך. מעשה ברבי אליעזר בן הורקנוס שהיה אומר לתלמידיו שובו לפני מיתתכם יום אחד. אמרו: וכי אדם יודע אימתי ימות שיעשה תשובה? אמר להם: בכל יום יאמר אדם היום אעשה תשובה שמא אמות למחר. נמצאו כל ימי באים בתשובה. וזה פירושו של דבר: בכל עת יהיו בגדיך לבנים (קהלת ט ח)". מדרשים אלה יוצרים עימות בין דברי קהלת בעניינינו: "גם את העלם נתן בלבם מבלי אשר לא ימצא האדם את המעשה אשר עשה האלהים מראש ועד סוף", ובין דבריו בפרק ט פסוק ח: "בכל יום יהיו בגדיך לבנים ושמך על ראשך אל יחסר". ובספר קהלת לא חסרות סתירות. אבל בפשט הפסוקים אין בהכרח סתירה, בפרט בשל התוספת בפסוק: "ושמן על ראשך אל יחסר". וגם במדרש, אם נאמר שמחשבה על תשובה כל יום היא בדרך של עשייה, בנייה, נטיעה ותיקון העולם (העולם מאיתנו), אזי אין סתירה בין פסוקים אלה.

רש"י על הפסוק

גם את העולם נתן בלבם וגוי' - גם את חכמת העולם אשר נתן בלב הבריות, לא נתן הכל בלב כל אחד ואחד, אלא זה קצת וזה קצת, כדי שלא ימצא האדם את כל מעשה הקב"ה לדעת אותו, ולא ידע את עת פקודתו ובמה יכשל, כדי שיתן לב לשוב. שידאג ויאמר: היום או מחר אמות, ולכך כתוב כאן העלם חסר - לשון העלמה. שאם ידע האדם יום מיתתו קרובה, לא יבנה בית ולא יטע כרם. לכך הוא אומר שהכל יפה עשה בעתו - זה שיש עת למיתה, דבר יפה הוא, שסומך האדם לומר שמא עדיין עת מיתתי רחוק ובונה בית ונוטע כרם. וזו יפה - שנעלם מן הבריות.¹⁴

מסכת ברכות דף מג עמוד ב

ואמר רב זוטרא בר טוביה אמר רב: מאי דכתיב: "את הכל עשה יפה בעתו"? מלמד שכל אחד ואחד יפה לו הקדוש ברוך הוא אומנתו בפניו.¹⁵

אבן עזרא קהלת פרק ג (יא)

את הכל - הכרתי, שהכל עשה האלהים יפה בעתו: המות בעת הזוקן וכל דבר בעתו, על פי מתכונת החכמה העליונה. ומלת עולם בכל המקרא לא מצאנוה כי אם על זמן ונצח וכן: "אלוהי עולם ה' " - כמו אלוהי נצח. או "אלוהי קדם" וכן: "ומתחת זרועות עולם". וענין: "גם את העולם נתן בלבם", שבני אדם מתעסקים כאילו יחיו לעולם, ובעבור התעסקם לא יבינו מעשה האלהים מראש ועד סוף. ויש מפרשים כי זה העולם כמו שהוא בלשון קדמונינו ז"ל והענין תאות העולם.¹⁶

ספר העיקרים מאמר ג פרק לא

... אמר אחר כך: "ראיתי את הענין אשר נתן אלהים לבני האדם לענות בו", כלומר: ראיתי המעשים שנתן אלהים לבני האדם להשתדל בהם, רוצה לומר הפעולות והמלאכות, כי כולם יפים בעתם, רוצה לומר לפי שעתם כדי שלא ישבתו המלאכות והידיעות.¹⁷ ואמר: "גם את העולם נתן בלבם מבלי אשר לא ימצא האדם את המעשה מראש ועד סוף", רצה לומר: כי מה שנתן בלבם תשוקה לדעת את העולם, שהיא חכמת הנמצאות.¹⁸ ואף על פי שהוא דבר שאי אפשר שיושג, כי אי אפשר לאדם שישגי את המעשה אשר עשה האלהים מראש ועד סוף; עם כל זה, אותה תשוקה שנתן להם גם היא יפה בעתה כדי שלא תשבות המלאכה ההיא...¹⁹ ועל כן אמר אחר זה: "ידעתי כי אין טוב בם כי אם לשמור ולעשות טוב בחייו", כלומר, כי בכל אלו

¹⁴ במחצית השנייה של דברי רש"י הוא חוזר על מוטיבים שכבר ראינו לעיל. אבל בראש דבריו הוא מעלה רעיון שנשמע אחר וחדשני: הקב"ה חילק את חכמת העולם בין בני האדם "לא נתן הכל בלב כל אחד ואחד, אלא זה קצת וזה קצת, כדי שלא ימצא האדם את כל מעשה הקב"ה לדעת אותו". מדע קולקטיבי. רעיון זה נבלע בהמשך דבריו ואנו נרצה לתור בעקבותיו. האם יש מצב שבחיבור הידע הכלל-אנושי המצטבר, יגיע האדם להבנה של מסתרי העולם וסוד בריאתו?

¹⁵ אמרנו שנדון בקטע הפסוק: "את הכל עשה יפה בעתו" בהזדמנות אחרת, אבל רש"י גרר אותנו חזרה לקשר ההדוק שבין כל חלקי פסוק יא (וכך גם אבן עזרא להלן) ולפיכך לא יכולנו שלא להביא מקור זה. אם יש עניין ליצור ולבנות ולעסוק בתיקונו של עולם, איך נדאג לכך שבני האדם יעסקו בכל המלאכות הנדרשות? שלא תישאר אומנות או מלאכה שאף אחד לא ירצה בה? בא מר זוטרא בר טוביה ואומר: זה ההבטחה שבפסוק "את הכל עשה יפה בעתו". הקב"ה מְיַפֵּה כל מלאכה בעיני בעליה. ראה חידושי מהרש"א על גמרא זו שחזור גם לחלק השני של הפסוק, ואלה דבריו: "... ומסיים בהאי קרא: גם את העולם נתן בלבם וגוי', שנתן בלב כל אומן ואומן שאומנתו יפה לו מבלי אשר לא ימצא האדם את המעשה וגוי' דהיינו מעשה ואומנות אחרת כי אשר עשה האלהים שיעמוד באומנתו מראש ועד סוף". מה עשה הקב"ה יפה בעתו? את ריבוי הפנים של העשייה בעולם. כל אומן, אומנותו בלב ומוחשבתו, וזהו תיקון העולם הכללי. השווה עם דברי רש"י לעיל: "לא נתן הכל בלב כל אחד ואחד, אלא זה קצת וזה קצת". וראה דבריו [מעשה שמים ומעשה בשר ודם](#) בפרשת בראשית.

¹⁶ בסוף דבריו מביא אבן עזרא את הדעה שראינו לעיל שהעולם שניתן בלב בני האדם הוא חשקו של העולם הזה - עולם במובן הארצי והפשוט (שאנחנו מוסיפים לו תמיד את המילה "הזה"). אבל דעתו הוא היא ש"עולם" הוא הנצח, הקדמות, מה שמעל העולם הזה והזמן שבתוכו אנחנו חיים. (אפשר להעיר על דבריו שעולם במקרא הוא זמן ארוך, אבל עדיין במסגרת חיי העולם הזה, כמו: אחוזת עולם, ברית עולם, חוקת עולם, כך יאמינו לעולם ועוד. אבל לא נתווכח עם אבן עזרא). בני האדם מתעסקים בעיסוקים שונים ופחותים ("ענייני העולם הזה") כאילו כל הזמן שבעולם ברשותם, ולפיכך לא יכולים להבין את מעשה האלוהים מראש ועד סוף. נראה שאבן עזרא מתנגד למרבית הפירושים שראינו לעיל בשבח התעסקות האדם בבניית בית, הקמת משפחה וכו', והופך את הקערה על פיה. ההתעסקות הארצית, כאילו האדם צפוי לחיות חיי נצח והדברים החשובים יחכו, היא בעוכריו.

¹⁷ עד כאן על העיסוק בבניין העולם ותיקונו, כגמרא ברכות לעיל, קהלת רבה, תנחומא, רש"י ועוד. עד כאן על: "את הכל עשה יפה בעתו". אבל יש המשך לפסוק.

¹⁸ המדע וההבנה כיצד פועלים הדברים המצויים בעולמנו וסביבתו.

¹⁹ ולא שתמיד האדם יצליח להשיג מה שרצה, בוודאי לא את "החיים הנצחיים" כמו שיחשבו האנשים, שהרי מציאת האמת איננה מובטחת ו"לפעמים יהיה מה ששיגהו זולת האמת בעצמו". ולפיכך, נכנס כאן מוטיב השמחה כפי שהוא ממשיך לבאר.

ההשתדלויות האנושיים אשר הידיעה מכללם, אין טוב אחר בהם כי אם לשמוח. כי כל אדם ישמח כשישתדל במלאכה מה מרצונו וישיג כונתו בה לפי דעתו, וגם מועיל לעשות טוב בחייו.²⁰

עקידת יצחק ויקרא שער סז (פרשת אמור), בנושא קביעת המועדות

הפעולות הטבעיות הנמשכות אחר תקופות השנה יימשכו אחר סדר הסכמת ב"ד שבכל דור ודור, בין שוגגין בין מוטעין בין מזידין, והוא דבר נפלא ... ועל העניינים האלה אמר החכם שלמה: "את הכל עשה יפה בעתו גם את העולם נתן בלבם מבלי אשר לא ימצא האדם את המעשה אשר עשה האלהים מראש ועד סוף" (קהלת ב'). הנה על סדר הענין הטבעי בהנהגה אמר: "את הכל עשה יפה בעתו", כי הוא סדור נכון וקיים בלתי משתנה בעת מן העתים. אמנם על הסדור השני אשר לפי ההשגחה, אמר: "גם את העולם נתן בלבם", רצוני בלב החכמים יודעי העתים לפי התורה והמצוה כנזכר.²¹

דברי ירמיהו הלכות ברכות פרק א

וכאשר נשכיל, נכלל באופנים ומינים שכתב רבינו²² הרגשת החפץ והרצון לדבר או לדברים, ובגדר בקשה והרגשת הנאת העולם, כמו שאמר החכם: "גם את העולם נתן בלבם". הרגשת הפלאה על סדרי הטבע ותהלוכה העולם וחילופיו וסדריו, והרגשת הכרת הטובה, אלה ההרגשות העוברים וחולפים גם בלב אדם המוסרי. ולכן נקבע בהם ברכה למען עיניו עבור תמידתם וחוזק רשומם בנפש האדם יזכור הבורא תמיד וכמ"ש רבינו כדי לזכור את הבורא תמיד וליראה ממנו בכל מעמד ומצב בכל הרגש אשר ימצא בו לבבו יהיה לברכה לו.²³

שבת שלום ומועדים לשמחה

מחלקי המים²⁴

מים אחרונים: בעקבות דברי רש"י לעיל (החלק הראשון) ודברי ספר העיקרים, דברי ירמיהו ועוד, נראה שאפשר ומותר לדורנו לתת את הפירוש שלו, בעקבות גילויי המדע הכבירים בדורות האחרונים. הקב"ה "עשה הכל יפה בעתו" וברא יקום מדהים ומופלא. הקב"ה גם נתן את תאוות חקר העולם בלבם של בני האדם ונתן לנו דעה, בינה והשכל לחקור את סודות העולם, צפונותיו וחוקיו. וחקר העולם וודאי "אומנות יפה היא לו", לכל מי שבחר לעסוק במדע. הישגי המחקר המדעי הם פרי 'עבודת צוות', כל מדען ברחבי העולם תורם את פיסת המידע שלו בפסיפס הענק (ראה רש"י לעיל). אבל

²⁰ נראה שעל דברים ברורים אלה של ר' יוסף אלבו (בספרד סוף מאה 14 תחילת מאה 15) אין להוסיף ואין לגרוע והם מדברים בעד עצמם. "גם את העולם נתן בלבם" היא ה-"תשוקה לדעת את העולם". תשוקה זו "יפה בעתה כדי שלא תשבות המלאכה ההיא", אבל בה בעת היא לעולם לא תבוא על סיפוקה "כי אי אפשר לאדם שישגי את המעשה אשר עשה האלהים מראש ועד סוף". לפיכך יש לשלב בה את השמחה, כמו שאמר קהלת בהמשך דבריו: "ידעתי כי אין טוב בם כי אם לשמוח ולעשות טוב בחייו", וכמו שמסכם ר' יוסף אלבו: "כי בכל אלו ההשתדלויות האנושיים אשר הידיעה מכללם, אין טוב אחר בהם כי אם לשמוח. כי כל אדם ישמח כשישתדל במלאכה מה מרצונו וישיג כונתו בה לפי דעתו, וגם מועיל לעשות טוב בחייו".

²¹ עקידת יצחק הוא רבי יצחק ב"ר משה עראמה, ספרד מאה 15, רואה בפסוק 'שלנו' בסיס לכח של חכמים לקבוע את לוח השנה (ובשל קביעות אלה להשפיע על הלכות חשובות התלויות למשל בגיל האדם (עד בבית דין) אם הוא כבר גדול או עדיין קטן). "את הכל עשה יפה בעתו", הוא הטבע המסודר וכבר אצל רבן גמליאל בוויכוח הידוע עם ר' יהושע לגבי קביעת החודש (ראש השנה פרק ב משנה ט), חישוב הלוח המדעי תפס מקום חשוב וכיוון את העדים. אבל "גם את העולם נתן בליבם" הוא הכח של חכמים, שזוכה גם לסייעתא דשמיא ("לפי ההשגחה") לקבוע את מועדי השנה וקביעה זו מחייבת גם אם טעו, גם אם שגגו, גם אם עשו זאת במזיד! ובוודאי הכיר היטב ר' יצחק עראמה את דברי הרמב"ם בסוף פרק יז מהלכות קידוש החודש: "וטעם כל אלו החשבונות ... והראיה על כל דבר ודבר, היא חכמת התקופות והגימטריות שחברו בה חכמי יון ספרים הרבה והם הנמצאים עכשיו ביד החכמים ... ומאחר שכל אלו הדברים בראיות ברורות הם שאין בהם דופי ואי אפשר לאדם להרהר אחריהם, אין חוששין למחבר בין שחברו אותו נביאים בין שחברו אותם גוים. שכל דבר שנתגלה טעמו ונודעה אמיתתו בראיות שאין בהם דופי, אין סומכין על זה האיש שאמרו או שלמדו אלא על הראייה שנתגלתה והטעם שנודע". "גם את העולם נתן בליבם" – בלבבו של כל בן אנוש חכם בעולם שיודע ובקיא בחכמת האסטרונומיה והמתמטיקה.

²² הכוונה לרבי יהודה הנשיא שהתקין במשנה ברכות את ברכות הודאה כפי שנראה להלן.

²³ דברי ירמיהו הוא רבי ירמיהו לעז, מורביה, מאה 18, בנו של רבי בנימין זאב וואלף. דברים אלה הם בדיני ברכות, על ברכות הודאה (או ההודיה) שהם בשבח והלל לבריא: ברקים ורעמים, הרואה את הים הגדול, הרים גבוהים, מדבריות וכו' כנזכר במשנה וגמרא ברכות פרק תשיעי. אם ברכות הנהנין באות עקב הנאה גשמית והאיסור שלא ליהנות מהעולם הזה בלא ברכה, ברכות הודאה, שחלקן לפחות מקורן בהתפעלות מהטבע ומהעולם וצפונותיו, באים עקב "הרגשת הפלאה על סדרי הטבע ותהלוכה העולם וחילופיו וסדריו" ועל זה אמר קהלת: "גם את העולם נתן בליבם". הרגשת ההתפעלות מפלאי העולם מביאה ל"הרגשת הכרת הטובה" שהיא בלב האדם המוסרי "ולכן נקבע בהם ברכה למען עיניו עבור תמידתם וחוזק רשומם בנפש האדם יזכור הבורא תמיד". האם מדען דתי שמגלה דבר חדש בטבע, או נתקל בתצפיות טבע ומדע ייחודיות, צריך לברך ברכה הודאה? "עושה מעשה בראשית"? "שכוחו וגבורתו מלאים עולם"? ואנחנו שמתבשרים על גילויי המדע וחיודושו נברך: "ברוך שחלק מחכמתו לבשר ודם"? למה לא, בעצם.

²⁴ "ניסוך המים בחג כדי שיתברכו עליך מי גשמים" (תוספתא סוכה ג יח).

לחקר הגלובלי הזה יש גבול, יש 'תקרת זכוכית', ולעולם לא יגיע האדם עד הקצה והתכלית של הטבע והבריאה ולא ימצא "את המעשה אשר עשה האלהים מראש ועד סוף".